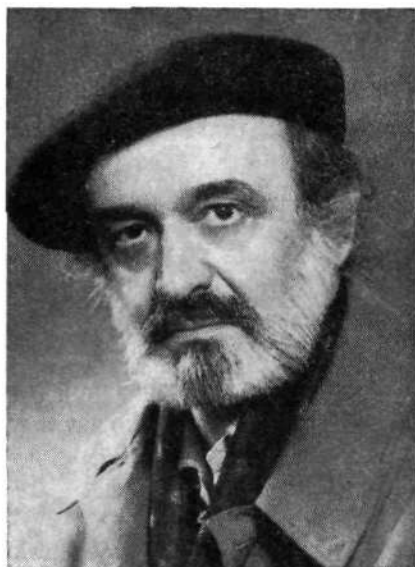

Desna roka sloni na kolenu z malce razprtimi prsti — kot da bi bila sklenjena s pripadajočo ji levico — levice pa ni.

Negotovost, samo glede tega? To še ne bi bilo tako hudo. »Negotovi smo,« zajedljivo piše Kovalski, »o vsem pomembnem, po vseh točkah. Nekaterim med nami se to zdi neznosno: se pač še niso privadili.«

Janez
Ovsec

FENIKS

1. Vrt imam.
Pol na soncu,
pol v senci.
Za hrbtom šetraj molí
v pelin.
Timijan
in majaron
rasteta za želodec
in ljubezen.

Nekega zimskega dne
postane mesto
neresnično.

Narava
po mnogih pretresih

in pretresanjih
po malem spet napolni
dušo.

2. Imam pa tudi krpo zemlje.
Zadosti za moje prste.
Zadosti za tistih nekaj dni
toče in slane
in za ves tisti čas,
ko je potem
mir.

Takrat grebem
s prsti
po prsti.
Zares s svojimi prsti
iz ljubezni
in ne vem
zakaj so moje roke
nekoliko zavite
na grabež.

3. Imenuj me star kos nečesa
brez ust.
Saj nič ne rečem.
Imenuj me,
da nisem.
Še najbolj prav je tako.

A kakšno krivico
počenjam.

Vse je tako globoko
v meni,
da ne more do roba
in če zavpijem,
se sesujem
v lastno dno.

Ti pa si tako mirno odšel,
ko si se s stopali

dotaknil
mojega pepela.

4. Pustil si, da sem prenehal,
pustil si me mimo,
a sploh nisem šel.

Utopil sem se
v brezčasju,
v obupu svetih krav.
Zdaj skrbim samo še za naravnavanje
vesla
in na zvezdo pazim.

Mnogo oči je tukaj.
Grozljivo je to sprenevedanje.
Mi pa smo v kostnici
samega sebe
popolni.

Kri je krotka
solza,
kaplja večnega neba.

5. Ko prestaneš biti,
postaneš jaz.
Rojstvo v zavesti bivanja.
Neskončno več od samega življenja,
križanega s smrtjo
in nevednostjo.
Ohola domišljija se je utopila
v najmanjšem.
Sem in nisem.
Ostanem tak,
kakor tedaj, ko sem presihal.

Ne bo me zalotila žalost noči
in ne bo me dotekla
usoda obrekovalne
divjadi.

Pest imam
za zrna
in moj udar
je ples
roke
v veter
budnih trav.

6. Kaj si, se vprašaj.
Ali pa sploh si?
Že davno več ne živim
in zato vem, da sem
središče.
V vsakem sem gora.
V vodi raztapljanje
in tam, kjer končam,
začenjam.

Pa to nisem.
Vse je za menoj.
Vedno sem isti. Vedno sem bil.
Edino to vem.
Vse drugo prekratko traja
za bivanje.

7. Vsaka drama se izpoje
v trpljenju pokončanja.
Eno pa je veselje,
zavedanje.
Zemlja nasičena raste
v drevo,
v orbite
nekaj milijard ljudi.

Važno je biti eden.
Kajti edina pot gre skozenj
in pride ven na drugi strani.

Tedaj množice spoznajo
samega sebe.

Vredno je veselje bivanja.